

Lenette heeft geen klik met haar schoondochter

‘KOMT HET NOG GOED TUSSEN ONS?’

Natuurlijk is Lenette (51) zenuwachtig als haar zoon Len (25) zijn nieuwe vriendin komt voorstellen. Helaas blijkt al snel dat er niet bepaald sprake is van een klik tussen schoonmoeder en schoondochter...

“**N**een lange zaterdagavond in de kroeg, rolde mijn zoon Len op zondag tegen de middag zijn bed uit. Zingend kwam hij de keuken binnen. Zijn ogen glansden en om zijn lippen speelde een glimlach. ‘Aha, was het zo’n avond? Hoe heet ze?’ vroeg ik meteen. ‘Dorien’, antwoordde hij glunderend. Vervolgens vertelde hij tot in detail hoe hun ontmoeting was verlopen. De rest van de dag kon hij over niets anders meer praten. Verliefd, tot over zijn oren. Len woont nog thuis, al is hij inmiddels alweer vijfentwintig. Tijdens zijn studie had hij wel een kamer in de stad, maar ook toen was hij zo vaak mogelijk thuis, waar hij zijn sport en zijn vrienden had. En mij. Len was nog geen drie toen zijn vader de benen nam. Dat vond ik prima. Die relatie was toch al één grote vergissing. Het enige goede dat daaruit is voortgekomen, is Len. Ik heb nog wel een paar pogingen gedaan om het contact tussen vader en zoon in stand te houden, maar daar leken ze geen van beiden gelukkig van te worden. Toen ik geen initiatief meer nam, zijn de contactmomenten gestopt. Len heeft nooit meer naar zijn vader gevraagd. De band tussen Len en mij is ijzersterk. Ik was zijn moeder en zijn vader tegelijk. Ik ging met hem crossen op een mountainbike en moedigde hem aan langs het voetbalveld. Ik ging met hem vissen en leerde hem met gereedschap omgaan. En als moeder kookte ik voor hem, waste ik zijn kleren en gaf ik hem een knuffel als hij dat nodig had. Ik dacht dat ik Len door en door kende en daarom was ik zo verrast toen ik zijn nieuwe vriendin ontmoette. Ik had nooit verwacht dat hij zou kiezen voor een meisje als Dorien...

Plaatje

Ze kwam op een zaterdagavond kennismaken. Ik had een pan paella gemaakt - mijn specialiteit - en was best een beetje zenuwachtig. Len nam niet zo snel een meisje mee naar huis, dus moest hij het wel serieus menen met haar. Een kwartier later dan afgesproken kwam ze binnen. Ze had een strak zwart jurkje aan en haar lange, blonde haar krulde over haar schouders. Haar wimpers had ze dik aangezet met mascara en haar lippen waren glanzend roze. Ze liet haar blik door mijn bescheiden woonkamer glijden, voordat ze die uiteindelijk op mij liet rusten. Heel even zag ik iets van schrik in haar ogen, waardoor ik zelf ook een beetje schrok. Had ik me misschien ook moeten opmaken? Of had ik mijn instappers moeten verruilen voor mijn nette laarsjes? Welnee, natuurlijk niet, wees ik mezelf terecht. Misschien is zij je aanstaande schoondochter en dan moet je gewoon meteen laten zien wie je bent! We herpaktten onszelf en ik schudde hartelijk haar hand, die nogal slapjes aanvoelde. Haar zware parfum kriebelde in mijn neus. Die avond werd meteen duidelijk dat Dorien echt een heel ander type is dan ik. Ze is een plaatje, maar er gaat niet veel schuil achter dat mooie uiterlijk. Diepgang heeft ze niet. Toen ik naar haar ambities vroeg, vertelde ze dat ze een groot huis, wat koters en een mooie auto wilde. En genoeg geld om ‘leuke dingen te doen’. Materiële zaken zeggen mij weinig en verder houd ik er ook niet zo van om me zo op te dirken. Maar goed, het is beter om op zoek te gaan naar overeenkomsten in plaats van naar verschillen, bedacht ik. Er zou vast wel iets zijn wat Dorien en mij zou binden.

Lichaamstaal

Maar helaas, ik heb nog steeds niets gemeenschappelijks gevonden. Telkens weer doe ik mijn best om een leuk gesprek aan te knopen, maar het wil maar niet vlotten. Ik vraag bijvoorbeeld naar haar werk - ze werkt als instructrice in een sportschool - maar daarover zijn we snel uitgepraat. Naast haar werk spreekt ze graag af met vriendinnen of met Len, maar verder doet ze volgens mij niet veel. Dat vind ik eigenlijk ook niet gek, want het kost vast zeeën van tijd om eruit te zien zoals zij. Als ik haar een vraag stel, geeft ze maar kort antwoord. Tot een echt gesprek komt het nooit, wat ik ook probeer. De laatste tijd laat Dorien bovendien steeds vaker merken dat ze het bij ons thuis maar niks vindt. Ze zegt het niet, maar ik zie het aan haar lichaamstaal. Aan haar handen, die ze afveegt aan haar jurkje als ze iets heeft beetgepakt. Aan haar neus, die ze een beetje optrekt als ze aan tafel schuift. De muizenhapjes die ze neemt, de manier waarop ze de kussentjes verplaatst als ze op de bank gaat zitten... Ik zou bijna met een poetsdoek aan de slag gaan voordat ze komt, of mijn interieur vernieuwen. Ik word gewoon onzeker van haar denigrerende blikken. Len en Dorien zijn nu vier maanden bij elkaar en hij is nog steeds helemaal verkikkerd op haar. Als het aan hem ligt, gaan ze zo snel mogelijk samenwonen. Dat gun ik hem ook. Als hij gelukkig is, ben ik dat ook. Ik zou alleen zo graag een manier vinden om zelf óók gelukkig te worden met mijn schoondochter. Wat moet ik doen?” ■